

THEATRE ТЕАТАР

НА РАСКРШЋУ

AT THE CROSSROADS

ХРОНИКА №7 ФЕСТИВАЛА

Понедељак 12. септембар • 2022. година

5-12.9.2022.

ПОЗОРИШНИ ФЕСТИВАЛ БАЛКАНСКОГ КУЛТУРНОГ ПРОСТОРА | THEATRE FESTIVAL OF BALKAN CULTURAL SPACE

Представа "Орач и смрт" најбоља по оцени стручног жирија на 3. Театру на раскршћу

Награда жирија округлог стола критике
представа MY NAME IS GORAN STEFANOVSKI

ОКРУГЛИ СТО

ВИТЕЗОВИ ЛАКЕ МАЛЕ

ПОЗОРИШТЕ „ДЕЖЕ КОСТОЛАЊИ“ СУБОТИЦА (Србија)

САМОИРОНИЧНИ ТОН ИНТЕЛИГЕНТО-ЗАБАВНЕ ПРЕДСТАВЕ

Представом „Витезови лаке мале“, која је ауторски пројекат Андраша Урбана, а изводи је ансамбл позоришта „Деже Костолањи“ из Суботице, је затворен такмичарски део трећег „Театра на раскршћу“.

Ово је једна интелигентно-забавна представа, до сада смо се на овом фестивалу, гледајући претходна остварења, углавном бринули о свему и свачему. Иначе, представе Андраша Урбана нам углавном шаљу такве поруке, да пробамо да разумемо тај сурови свет у ком живимо. Ова представа нам то говори на један другачији начин, рекла је Оливера Милошевић, модераторка округлог стола.

Бојан Муњин, позоришни критичар и модератор округлог

стола, подсетио је на репертоар трећег „Театра на раскршћу“, истакавши да три од шест представа имају кабаретско-варијететски, али ироничан тон.

Све до касних осамдесетих година, у мађарским театрима је владало оперетско позориште. Истраживачки театар је био резервисан за off и камерне сцене. Представа „Витезови лаке мале“ је демистификација театра која се служи пародијским обрасцем пре свега, а да би уметност дошла до пародије, мора да сагледа своје несавршенство. На овај начин је Андраш Урбан обзнанио и смрт оперетског позоришта у војвођанској позоришној култури, али истовремено обзнањује и да, подвргнути се самоиронији, односно пародирајући сам своју поетику и поетику једног театра, овом представом он заокружује један период рада у театру „Деже Костолањи“. Колико год је то забавно, ово је један изузетно субверзиван театар, објаснио је театролог Миливоје Млађеновић.

Када је погледао представу

„Витезови лаке мале“, Сашо Огненовски, позоришни критичар, запитао се шта је оно што остаје након ње. Остаје невероватан таленат глумца из позоришта „Деже Костолањи“, као и њихова огромна енергија која допире до публике. Друштво иде својим путем, политика иде својим путем, али и позориште иде својим путем.

Селекција трећег „Театра на раскршћу“ донела нам је разговоре о тешким темама, постављала нам је изузетно тешка питања, натерала нас да бринемо о свим постојећим и непостојећим непријатељима друштва. Све представе бавиле су се врло сличним темама, на овај или онај начин, али су „Витезови лаке мале“ имали један другачији приступ, те су, осим што су забавили публику, оставили онај горак укус у устима, кнедлу у грлу када након представе помислимо о њеним порукама и питањима.

Јована Сџанковић

Спасоје Ж. Миловановић

Директор нишког Народног позоришта

Размене идеја, сарадња и промовисање различитости су велики део „Театра на раскршћу“

Завршен је такмичарски програм трећег Фестивала “Театар на раскршћу”, жири није имао лак задатак, публика је имала прилике да ужива у разноврсном програму, што на сцени Народног позоришта Ниш, што на различитим локацијама где је одржан богат пратећи програм. Гости су користили прилике да искажу колико им је лепо и корисно било време проведено на фестивалу, а за крај, домаћин има реч.

Директор Народног позоришта и директор Фестивала Спасоје Ж. Миловановић каже, у име нишког театра, да су сви врло задовољни овогодишњим издањем.

- Пре свега, задовољни смо одзивом публике, али дугујемо и бескрајну захвалност нашим колегама који су дошли и одиграли представе. Зашто то је то битно рећи? Било је сијасет непредвиђених околности, карактеристичних за позори-

ште. Сви су дошли да подрже наш фестивал, свесни да је он посебан – каже Миловановић.

На “Театру на раскршћу” инсистира се, пре свега, на сакупљању идеја и промовисању различитости.

- Дубоко сам уверен да све са чиме се не слажемо, можемо да ублажимо или променимо ако седнемо и разговарамо. То се дешава на овом фестивалу. Слагање и неслагање, али најмањи заједнички садржалац, који се зове позориште, нешто је што омогућава да се сви осећамо добро и у Народном позоришту Ниш и у Нишу који се показао, по ко зна који пут, као град који је свестан свог потенцијала и са радосћу прима људе који долазе у њега – додаје директор Фестивала.

Припреме за четврто издање “Театра на раскршћу” су већ почеле, а жеља свих у организацији је да се врати пр-

вобитан датум – да почне на дан Народног позоришта Ниш.

- Идеја је да се фестивал врати да буде од 11. до 19. марта, како је било планирано и како смо покушавали 2021. и ове године. Надамо се да ћемо четврти фестивал имати у марту. Пре тога, очекује нас представљање фестивала Нишлијама и Граду како би фестивал постао стална градска манифестација – каже Миловановић.

Ниш је одавно показао да заслужује један овакав фестивал, а “Театар на раскршћу” је од прве године доказао да је он тај делић који је недостајао. На људима који су у Народном позоришту Ниш, али и онима који га воле са седишта у сали или можда из даљине, јесте да га чувају, негују и подржавају.

Љубица Јоцић

РЕЧ КРИТИКЕ

ВИТЕЗОВИ ЛАКЕ МАЛЕ

ПОЗОРИШТЕ „ДЕЖЕ КОСТОЛАЊИ“ СУБОТИЦА (Србија)

НАПУШТАЊЕ ЗОНЕ КОМФОРА

„Витезови лаке Мале“, ауторски пројекат Андраша Урбана, позориште „Деже Костолањи“, Суботица

У речи редитеља Урбан каже да је сиже представе једноставан : „Глумцима је дозлогрдио њихов положај у позоришту и формирали су синдикат. Под редитељском имагинацијом уз импровизације глумаца добија се двочасовна оперета са много песме, игре, хумора, али и ироније.“

Глумци излазе на сцену и почињу да нам се жале на редитеља, не могу, кажу, да раде више савремени, брутални театар, жељни су оперете (која је веома популаран жанр у мађарском културном простору), да буду лепо обучени на сцени, да певају и играју и да их публика обожава.

Сценографија (Андраш Урбан) је уобличена попут црне кутије

у првом делу представе, глумци се публици обраћају директно, лично, излажу „свој случај“. Да бисмо у другом делу представе видели оно што се у програму назива: синдикална оперетска гала. У другом делу црни зидови ће пасти и видећемо три велика кич платна са фонтанама на ливади, са срнама које трче и у том оквиру почиње оперетски део представе. То је оно за чим жудите, пита Урбан? Испразан свет лишен радости (и доброг укуса)?

Игра ансамбла је интерактивна, одиграна у веома живом темпу.

У недељнику Време 1581 о режији говорим: „Режисерским оком посматрано представа се бави деконструкцијом или осветљавањем у основи неразрешеног прастарог конфликта нагости (интимности) и јавности који се крије у језгру друштва обликованог малограђанским моралом у чијој смо стварности, на више разина. Представа је потреба да се оно деконструише, у извесном смислу психолошки разори и упућује ментални поглед гледаоца на нову опасност, оно што би се могло назвати нови конзервативизам, врсту хистерије која је

продукт неолибералног концепта друштва и света.“

Костим Марине Сремац тачно прати контекст представе: глумци се појављују у једноставној црној одећи, затим се скидају а на себи имају костим наог тела, а у другом делу облаче кринолине за којима жуде, па их скидају да би обукли народне ношње.

Драматургија Корнелие Голи и Тамаша Олаха је калеидоскопска и јасно указује на нерешене конфликте са којима се тешко суочавамо.

Музика Арпада Серде даје оквир наративу, тако чујемо и поп мелодије, а и познате националне мађарске нумере - опет говоримо о сукобима унутар идентитета и питању лојаности култури којој (морам) да припадамо.

Представа је снажно разбијање малограђанске матрице, позив да се перспектива освести и мења. Урбан и каже у редитељској речи да се питање комфора често поставља и да јесте тешко, али и изазовно да зону комфора напустимо. То је оно на шта нас непрестано позива.

Најшаа Гвозденовић

РЕЧ КРИТИКЕ

ВИТЕЗОВИ ЛАКЕ МАЛЕ

ПОЗОРИШТЕ „ДЕЖЕ КОСТОЛАЊИ“ СУБОТИЦА (Србија)

БУДИ БОГ СА НАМА

Да ли је представа „Витезови лаке мале“ из Суботице критика авангардног позоришта, крви, секса и насиља? Да ли је то критика малограђанског позоришта? Да ли је то самокритика редитеља ове представе Андраша Урбана који се позориштем крви, секса и насиља непрестано бави? Најближе одговору је да је самокритика позоришта крви, секса и насиља у овој представи само трик, који је на идентичан начин Урбан применио и у својој недавној представи „Ibbi The Great“, да

би се заправо, преко глумаца који на сцени изјављују да „не воле Урбана и његово позориште“ него нешто „као некад“, Урбан обрушио на тзв. малограђанско позориште, у овом случају на сладуњаве оперете на које људи, нарочито у Војводини, хрле и воле да гледају. Рекли бисмо да ће Урбан и даље, као и до сада, наставити да се бави позориштем крви, секса и насиља, и да критикује тзв. учмало позориште или нешто из сфере друштвених аномалија, напосто зато јер се такав ангажман, по формули што бруталније то боље, данас добро носи, људи чупају косе како је то не знам како храбро и провокативно, али то таквом позоришту неће донети епитет нарочито аутентичне критике друштва.

Највећа забуна настаје када глумци из ове приче у другом делу представе, који изјаве да

не воле Урбанов театар, тобоже сами направе представу „од некада“, оперету, опет пуну секса и опсцености свих врста, као иронију конзервативног театра и при том добијају непрестани аплауз на отвореној сцени, јер публика сасвим искрено пљеска веселој оперети, а не иронији која би иза ње требала стајати. Дакле, да ли смо иронични и на леви и на десни театар или смо у овом случају направили тек представу за народ који, видели смо, вришти од одушевљења? Осим што суботички глумци заиста одлично певају и плешу, представа „Витезови лаке мале“ пуна је драматуршких и концептуалних нејасноћа, уз које у њен ангажман поверовати никако нисмо могли.

Бојан Муњин

РЕЧ КРИТИКЕ

ВИТЕЗОВИ ЛАКЕ МАЛЕ

ПОЗОРИШТЕ „ДЕЖЕ КОСТОЛАЊИ“ СУБОТИЦА (Србија)

СТРАТЕГИЈА УМОРНОГ ПОНОСА

(О представи „Витезови лаке мале“ у режији Андраша Урбана у продукцији позоришта „Деже Костолањи“ из Суботице. Гл. улоге: Борис Кучов, Габор Месарош, Давид Бубош, Тимеа Филеј, Бланка Хорват, Дина Дедовић Томић, Андреа Веребеш)

Позориште је огледало друштва колико то звучало отрцано и одавно изговорено. У злим временима то је увек искривљено огледало где се изврнути ликови претварају у карикатуре, а жанр је увек апсолут ироније која је део уметничке аналогије, а која с друге стране отвара политичке и социјалне ране. „Витезови лаке мале“ је представа која се бави закулисним меневрима у друштву и њиховог утицаја на статус и ангажман глумца као уметника, а и као грађанина једне државе која у честим случајевима јесте

фарсична. Андраш Урбан је заједно са глумцима конструисао оперету са извијеним и прекомерним оквиром где се управо на тај фарсични начин „прегледавају“ и „престројавају“ аномалије друштва које су се, како видимо, доста накупиле. Глумци се у својим нумерама баве остатцима једног одавно напуштеног поноса и умора од борбе са животом који је увек јачи од њих. Позориште је и мета, али и метак. Али никако да постане неки повећи иметак. Ова игра речи нас подсећа да се глумци по некој цикличној трајекторији увек враћају на почетак са великим питањем које себи постављају: да ли је уопште важно и исплативо бавити се овом професијом и како да глумац постане релевантни чинилац једног друштва, а да се не умрља неким подземним „активностима“? У овој сјајној представи, у цинизму нумера то питање виси у ваздуху и бриљантни: Борис Кучов, Габор Месарош, Давид Бубош, Тимеа Филеј, Бланка Хорват, Дина Дедовић Томић и Андреа Веребеш не одговарају на то питање ниједном од својих радњи највише због тога што је

управо њихов ангажман сваке вечери на сцени енергија која делује на социјални миље. Ова представа, и поред тога што је бескрајно духовита, у себи крије страшно упозорење које се односи на делегмирање и глумца и позоришта. Они упозоравају све нас да када „загусти“, када је рат на помолу, када се изнад нас надвила пошаст, позориште је међу првим институцијама коме се ставља катанац на брави. А ипак, то је институција која најгласније говори када се ради о неправди, деструкцији и било којим другим аномалијама. „Витезови лаке мале“ су витезови цикличног проблематизовања позоришне уметности, а упозорење је увек само део нечега што значи револуција. Коначно, ова представа на врло јасан и енергичан начин говори и о бунту, али и о конформизму и наравно не говори само о друштвеној дисторзији, него и о људском рекомпоновању које води равно ка дистопији, а у дистопијском друштву, нажалост, позориште је провидно и непродуктивно.

Сашо Ојненовски

РЕЧ КРИТИКЕ

ВИТЕЗОВИ ЛАКЕ МАЛЕ

ПОЗОРИШТЕ „ДЕЖЕ КОСТОЛАЊИ“ СУБОТИЦА (Србија)

ПАРОДИЈА НА ВИШЕ НИВОА

Представа „Витезови лаке мале“, ауторски пројекат Андраша Урбана, пародична је прича о међуодносу позориште-редитељ-гумац-публика, преиспитивање концепта класичног и модерног позоришта али и беспоштедна критика малограђанског двоструког морала.

Андреа Веребеш, Бланка Хорват, Борис Кучов, Давид Бубош, Дина Дедовић Томић, Габор Месарош и Тимеа Филеп огорчени су и фрустрирани глумци, измучени понижавајућим положајем у позоришту, бахатим односом директора и редитеља Андраша Урбана, жељни повратку “нормалном” театру, класичним ликовима и жанровима.

Они увјерљиво и духовито препричавају своја (измишљена) искуства са Урбаном, сексуална малтретирања, политичке притиске, закулисне радње, неразумијевање и осуду околине због непристојних представа у којима стално играју, неспособност да се лично остваре због свега тога.

Након гомиле оптужби које глумци износе у документаристичком маниру, представа прелази у нешто потпуно неспојиво са Андрашом Урбаном, у карикатуралну форму оперете.

Коначно у раскошним костимима (костимографија Марина Сремац), окружени кич призорима зеленог врта са фонтаном и јеленима (сценографија Андраш Урбан), кроз сонгове (композитор Арпад Серда) и експлицитне сцене секса и прељуба, глумци у интензивном темпу игре гомилају вулгарност обесмишљавајући тако идеју достојанствене умјетности. У том наизглед идеално забавном, сладуња-

вом и лаком жанру, отварају се теме националног идентитета те мађарске културне традиције, директно и подругљиво.

„Витезови лаке мале“ вишеслојна је, узбудљива и смјела представа, оштра критика малограђанштине, али и позив на преиспитивање улоге савременог позоришта у свим аспектима.

Зорана Краљ

РЕЧ КРИТИКЕ

ВИТЕЗОВИ ЛАКЕ МАЛЕ

ПОЗОРИШТЕ „ДЕЖЕ КОСТОЛАЊИ“ СУБОТИЦА (Србија)

ВЕСЕЛО, АЛИ СУБВЕРЗИВНО

Иза поднаслова „Суботичка опера гала“ је узбудљиво, бескрајно духовито, сатирично, аутоиронично и метатеатрално позорје, распевана демистификација театра, анализа, али и критика грађанског оперетског позоришта. Истовремено, то је и живописна слика и опис судбине мађарског позоришта у Србији, ангажованог и субверзивног позоришта, употребе глумца, њихове телесности, насиља, и назнака тако данас актуелне манипулације омогућене позицијом моћи. У овом ауторском пројекту одавно се урбановски утемељеном редитељском методом супротстављају две естетике: она истраживачка, којој је још од „раних радова“ бескомпромисно одан Андраш

Урбан и она друга, огрезла у традиционализам и не тако бенигни конзервативизам. Представа је и упозорење на разорне последице заводљивости кича.

Витезови лаке мале, почињу тобожњом синдикалном глумачком побуном против позоришног „театродршца“ управника и „окрутног“ редитеља Андраша Урбана. Потом, путем видео снимка бивши чланови Урбановог ансамбла, духовито и провокативно објашњавају зашто су напустили позориште „Костолањи“. Борис Кучов пренаглашеним покретима имитира Урбана који тероризише глумце без милости, тера их да се скидају до голе коже, да се излажу и предају до краја. Ови и други призори су аутоироничан и заиста ефектан увод у представу у представи, раскошну оперету коју ће извести побуњени глумци „Костолањија“. Тај пародични протест, експлицитан и разголићен концепт и провокативни и директни искази ансамбла, критика је традиционалне, популарне културе

минулог времена, али још увек живахног у културолошком миљеу војвођанских Мађара. У првом делу представе сценски простор је пушта позорница, а онда се трансформише у три велика платна (рикванда) кичерских мотива - крајолик са разиграним јеленима и фонтаном, типичан prizor оперетског погледа на свет. Управо у овом простору глумци подражавајући оперетски ток и тон, оперетско расположење и пародирајућу верзију „Лаке мале“.

„Витезови ‘Лаке мале‘“, иронично и пародијски усмерена представа има снагу манифестне објаве програмског и поетичког дејства јединствене позоришне лабораторије на северу Бачке у којој предано и одговорно делују посвећеници глумачког умећа Борис Кучов, Тимеа Филеп, Габор Месарош, Андреа Веребеш, Давид Бубош, Дина Дедовић Томић и Бланка Хорват.

Миливоје Млађеновић

РЕЧ КРИТИКЕ

ВИТЕЗОВИ ЛАКЕ МАЛЕ

ПОЗОРИШТЕ „ДЕЖЕ КОСТОЛАЊИ“ СУБОТИЦА (Србија)

СВА ТА ВАТРА ДОМАЋЕГ ТЕАТРА

„Витезови Лаке мале“, позориште „Деже Костолањи“ Суботица. Режија и сценографија: АНДРАШ УРБАН, драматурзи: КОРНЕЛИЈА ГОЛИ и ТАМАШ ОЛАХ, композитор: АРПАД СЕРДА, костимографкиња: МАРИНА СРЕМАЦ, кореографкиња: ТИМЕА ФИЛЕП.

Редитеља Андраш Урбан није непознат нишког публици, која је већ три деценије (од „Yu-festa“ одржаног у Нишу 1994. године) почастиована његовим редитељским изненађењима и провокативним сценским промишљањима. Овог пута, сасвим неочекивано, у средишту дешавања налази се сам Андраш Урбан и његова позоришна трупа. Место дешавања је провинцијско позориште у Војводини, а време – садашње, али са вечно присутним дилемама о улози театра, његовој мисији и естетици, као и судбини оних који га стварају. Укратко, ова самоиронична кабаретска иснценација, непосредно и гласно, комично и маштовито, позива на преиспитивања и отворени дијалог са гледаоцем.

Разиграна и бучна, одређена у целини лепршавим активизмом глумца, представа полемише на тему смисла и функције театра у актуелном тренутку, његових тема и начина на који делује и са једне и са друге стране „рампе“. Због својих дилема, захтевних задатака и лоших услова у провинцији (наспрам заводљивог „комфора“ којима се одликују престоничке театарске куће), глумци оснивају синдикат у намери да коначно стану на реп свему што се супротставља њиховом доживљају позоришта и њиховим животима у уметности (што би рекао Станиславски). Да ли је глумац жртва или звезда театра, да ли је његово тело тек пуко средство у рукама немилосрдних редитељских амбиција, које у савременом позоришту (поготово у случају самог Урбана) често делују сурово у односу на захтеве који се пред глумца стављају? Да ли је реална дихотомија која диференцира драмски од свих других видова театра – постдрамских, перформативних, плесних, кабаретских, експерименталних и опскурних у сваком смислу? Глумачка амбиција легитимна је појава, али шта с њом ако се она као таква супротставља објективном реалитету? Ово су нека од питања које кроз врцав полилог, усмерен у свим правцима, са сцене шаљу одлични глумци суботичког театра

– Андреа Верешеш, Бланка Хорват, Борис Кучов, Давид Бубош, Дина Дедовић Томић, Габор Месарош и Тимеа Филеп.

Одговоре, али и нове дилеме које из добијених одговора проистичу, уиграна и талентована глумачка екипа доводи до пароксизма кроз бурлескне мини заплете, плесне тачке и убедљиве вокалне наступе због којих се ова представа самоодређује као оперета, наговештавајући већ у програму представе модел по којем се својом естетиком препоручује и редитељ и његова (побуњена) екипа. Не бежећи од „политичке некоректности“, сем глумца и његовог малог света, представа апострофира и шири друштвени контекст, суочавајући гледаоца са вечито проблематичним покушајима да се одржи, а у још већој мери – да се мења један устаљени и подразумевани културни образац. Представа Андраша Урбана и његових разиграних провинцијских бунција, награђена у више категорија (специјална награда за концепт представе, награда за најбоље младе глумце, костимографско остварење, оригиналну сценску музику и сценски покрет) остаће упамћена као један од важнијих догађаја на управо завршеном трећем фестивалу балканског културног простора „Театар на раскршћу“.

др Дејан Пејковић

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ЖИРИЈА

Стручни жири у саставу: председник жирија: Васил Василев, редитељ и управник Националног театра "Иван Вазов" у Софији (Бугарска) и **чланови жирија:** Тајана Радишић, костимографкиња (Србија), Проф. Жанина Мирчевска, драматуршкиња, драматичарка и професорица на Академији за театар, радио, филм и телевизију на Универзитету у Љубљани (Словенија), Проф. др Ненад Новаковић, експерт за електронске медије и менаџмент у култури (БиХ) и Душан Ковачевић, глумац и уметнички директор ЈУ Градског позоришта у Подгорици (Црна Гора)

Стручни жири додељује следеће награде:

- Награда за најбољу представу: Додељује се представи „ОРАЧ и СМРТ“, аутора: Јоханес фон Тепл, у режији Силвиу Пуркарете, у продукцији Народно позориште у Јашију, Јаши, Румунија.

Диспут између Орача и Смрти у на први поглед „монодрамску“ форму у камерном простору је заправо прави позоришни спектакл, који унутар бесконачно богатог знаковног система и перфектности свих сценских елемената представља визуелни позоришни есеј о човеку и смрти, као апсолут свих истина.

- Награда за режију додељује се: Браниславу Мићуновићу за представу "MY NAME IS GORAN STEFANOVSKI"- Драмски театар Скопље

Прихватајући се нимало лаког материјала састављеног од компилација дела Горана Стефановског, редитељ се храбро хватао у коштац са свим драматуршким и сценским изазовима и на себи својствен начин у оригиналном редитељском рукопису, идеју борбе човека на овим просторима и његовог бега од истих, доследно спроводи уз помоћ изванредних сценских и глумачких решења.

Награде за глумачка остварења:
- Награду за најбољу женску улогу додељујемо: СЕЛМИ АЛИ-

СПАХИЋ у представи „Анђео уништења“

Сведеним глумачким средствима, прецизно и доследно, Селма је публици на диван начин примакла слику свијета који представља и идеју спистељице и редитељке.

- Награду за најбољу мушку улогу додељујемо: КАЛИНУ КИРИЛУ

Играјући у два медија и на сцени и испред камере, Калин прецизним избором глумачких средстава рјешава најтеже филозофске тезе самог глумца, дајући стопостотну веру у не баш лако сценско деловање.

- Награду за најбољу младу глумицу додељујемо: Андреи Веребеш, Бланки Хорват, Дини Дедовић и Тимеи Филеп

Ова награда се дијели на женски дио ансамбла представе „ВИТЕЗОВИ ЛАКЕ МАЛЕ“ због уједначености у игри, прецизности у изразу, као и за плесне и певачке способности, што ове глумице раскошног телента препоручује за велика глумачка остварења.

- Награду за најбољег младог глумца додељујемо: Борису Кучову, Давиду Бубошу и Габору Месарошу

Ова награда се дијели на мушки дио ансамбла представе „ВИТЕЗОВИ ЛАКЕ МАЛЕ“ због уједначености у игри, прецизности у изразу, као и за плесне и певачке способности, што ове глумце раскошног талента препоручује за велика глумачка остварења.

- Награду за сценографско остварење и визуалну драматургију додељујемо ДРАГОШУ БУХАБИЈАРУ и АНДРЕЈУ КОЗЛАКУ, за видео-дизајн визуалну драматургију) у представи „ОРАЧ и СМРТ“, аутора: Јоханес фон Тепл, у режији Силвиу Пуркарете, у продукцији Народног позоришта у Јашију, Јаши, Румунија

Цјелокупни визуелни израз и иконографија у овој представи је заправо суштина драматургије ове представе и уједно и додатни лик у цијелој причи. Савршена техничка перфекција ствара зна-

ковну мрежу, која је сама мисаона суштина овог спектакла.

- Награду за костимографско остварење додељујемо МАРИНИ СРЕМАЦ (Витезови лаке мале)

Промишљени, елегантни и глумурозни костими доследно прате драматургију и мноштво идеја у овој вишеслојној представи.

- Награду за оригиналну сценску музику додељујемо АРПАДУ СЕРДИ (Витезови лаке мале)

Раскошна музика која даје спектакуларност самој представи и веома у сврси сценског израза и редитељеве идеје код гледаоца отвара још једну димензију представе.

- Награду за сценски покрет додељујемо ТИМЕИ ФИЛЕП (Витезови лаке мале)

Покрет и кореографија у овој представи постављени су од самих знакова, благе сведености глумца, до најатрактивнијих плесних и акробатских захвата и у многоме доприносе раскошности сценске изведбе младог ансамбла.

- Специјална награда дојељује се за концепт представе „Витезови лаке мале“

Редитељ Урбан заједно са својим ауторским тимом, на јако интелигентан начин, кроз велику дозу аутоироније и потенцирајући вулгарност до апсурда отвара, велико поље за размишљање о позоришној онанији којом смо, нажалост, све више окружени у овом времену, те несебично дијели са нама жељу за ренесансним позориштем, које нам можда недостаје.
- Награда округлог стола додељује се представи „My name is Goran Stefanovski“ у режији Бранислава Мићуновића и извођењу Драмског театра из Скопља из Северне Македоније.

- Награда новинарског жирија додељује се представи „Витезови лаке мале“, ауторском пројекту Андраша Урбана у извођењу позоришта „Костолањи Деже“ из Суботице.

Дубравка Угрешић

У РАЉАМА ЖИВОТА

БЕОГРАДСКО ДРАМСКО ПОЗОРИШТЕ и БЕОАРТ, Београд (Србија)

Редитељ: Андреј Носов

Драматизација и адаптација: Биљана Србљановић

Сценограф: Уна Јанков

Сценски покрет: Марија Миленковић

Композитор: Ирена Поповић Драговић

Сарадница на драматизацији: Христина Митић

Асистент редитеља: Александра Лозановић

Драматург сарадник: Ђорђе Косић

Инспицијент: Зоран Милојевић

Суфлер: Марија Стојић

Улоге:

Штефица: Ива Илинчић

Шофер: Александар Вучковић

Тета: Весна Чипчић

Маријана: Дуња Стојановић

Анушка: Вања Ненадић

Трокрилни: Лука Грбић

Интелектуалац: Милош Петровић Тројпец

Мистер Фрндић: Марко Тодоровић

О ПРЕДСТАВИ

Шта то значи бити млада жена на Балкану? Како са мушкарцима? Како наћи свог идеалног типа? Како жена данас да буде срећна?

У раљама живота је представа о мушкарцима, на какве муке стављају жене, и са каквим мукама жене морају да се носе.

Основна идеја је да се спремимо за свадбу, једну дугу, лепу, мрсну, балканску свадбу која би требало да нам изнедри младу, а млада пуно младунчади. И тако, све како су бабе хтеле. И деде.

Све онако како су они сви за њу, ту Штефицу сањали.

Шта је заправо тај сан – он је саткан између наметнуте патријархалне матрице и медијске културе која једе и једе. Често се само приликом жестоког насиља говори о женским правима, или уопште о тој тихој пузајућој, прихватљивој, свакодневној и неподношљивој дискриминацији и надасве прихваћеном насиљу.

Није то само питање дискриминације, то је питање језика, то је питање норми, то је питање правила која су додатно пометеним постјугословенским друштвима еманципацију и напредак подредиле сувом капиталу. Дискриминација постаје такође роба, свет се као мења, а све заправо остаје мање-више исто. Кључна је парадигма данашњег наметнутог и често осуђиваног оквира лепоте, среће, блискости или пак потреба и намера које жена има.

Некадашње љубиће заменили су инстаграм постови, свет саткан у медијској какофонији и све неке велике приче које свако има. Шта је на неком једноставном човеку жељном среће? Може ли се изаћи из таквог оквира? И зашто би? И ко би и како? Како у односу на филм? Доста другачије, ова представа настаје тридест и више година после филма. Она је читање неке нове генерације.

Андреј Носов

ОСНИВАЧИ
ФЕСТИВАЛА

Град Ниш

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
НИШ

Република Србија
МИНИСТАРСТВО
КУЛТУРЕ И
ИНФОРМИСАЊА

ПОКРОВИТЕЉ
ФЕСТИВАЛА

Председник Републике Србије

ПРИЈАТЕЉИ
ФЕСТИВАЛА

ПАРКИНГ СЕРВИС НИШ
да увек има слободног места

МЕДИЈСКИ
ПОКРОВИТЕЉИ

МЕДИЈСКА ПОДРШКА
ФЕСТИВАЛА

Издавач: Народно позориште Ниш • За издавача: Спасоје Ж. Миловановић
Редакција: Јована Станковић, Саша Јовановић, Љубица Јоцић, Миљана Николић • Фото: Иван Васић
Штампа: Boom basic doo, Niš • Тираж: 50 примерака
Народно позориште Ниш • Синђелићев трг бб, 18. 000 Ниш, Србија
Веб сајт: www.narodnopozeristenis.rs • Фејсбук страница: <https://www.facebook.com/NiskoNarodnoPozoriste/>
E-mail: npnis@narodnopozeristenis.rs • direktor@narodnopozeristenis.rs
uprava@narodnopozeristenis.rs • marketing@narodnopozeristenis.rs